

Daniels bok – nummer ett hundre og femtifire

Forståelsen av Daniels siste syn: Betydningen av Beltsasar og åpenbaringen av profetien

Jeff Pippenger
2024-03-23

Daniels siste syn består av de tre siste kapitlene. Det første av disse kapitlene, likesom det siste av disse tre kapitlene, identifiserer Daniels erfaring, og det midterste kapitlet identifiserer den profetiske historien som omhandler den endelige fremveksten og fallet til den falske kongen i nord. Det første kapitlet er som det siste, og det midterste kapitlet representerer den falske kongen i nords opprør. Daniels siste syn, synet ved Hiddekel-elven, bærer signaturen til Alfa og Omega, han som er Sannheten. Når vi nå begynner å behandle Daniels siste syn, vil vi begynne med vers én.

I Kyros', kongen av Persias, tredje regeringsår ble et ord åpenbart for Daniel, han som ble kalt Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tid var lang. Og han forstod ordet og hadde innsikt i synet. Daniel 10:1.

Det er flere sannheter innvevd i dette verset. Den første er Daniels navn «Beltsasar».

Og overhoffmesteren gav dem andre navn; Daniel gav han navnet Beltsasar, Hananja kalte han Sjadrak, Misjael kalte han Mesjak, og Asarja kalte han Abed-Nego. Daniel 1:7.

Daniel fikk navnet «Beltsasar» i kapittel én, og han blir ikke igjen omtalt som «Beltsasar» før hans siste syn blir innledet. Beltsasar er derfor hans navn i hans første og siste vitnesbyrd. Forandringen av et navn i profetien representerer et symbol på paktsforholdet mellom Gud og Hans folk. Da Herren inngikk pakt med Abram og Sarai, forandret Han deres navn til Abraham og Sara. Han forandret Jakobs navn til Israel, og Han lover å gi sitt paktsfolk i de siste dager et nytt navn.

For Sions skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems skyld vil jeg ikke hvile, før dets rettferdighet går fram som stråleglans, og dets frelse som en brennende lampe. Og hedningefolkene skal se din rettferdighet, og alle konger din herlighet; og du skal kalles med et nytt navn, som Herrens munn skal nevne. Jesaja 61:1, 2.

Til filadelfierne, som er de hundre og førtifire tusen i de siste dager, gir han også dette løftet.

Den som seierer, vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mitt nye navn. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene. Åpenbaringen 3:12, 13.

Profetene fremstiller Guds folk i de siste dager, og i motsetning til Abraham, Sara og Israel er den nøyaktige betydningen av Beltesasar ukjent. Det navn Gud gir sitt folk i de siste dager for å representere sitt paktsforhold, er et ukjent navn inntil den tid da Han gir dem navnet. Navnet Beltesasar identifiserer Daniel som Guds paktsfolk av Filadelfia i de siste dager, men det egentlige navnet er skjult inntil beseglingen, for navnet er skrevet på deres panner, som også er stedet der

seglet er skrevet.

Og jeg så, og se, et Lam stod på Sions berg, og sammen med ham hundre og førtifire tusen, som hadde hans Fars navn skrevet på sine panner. Åpenbaringen 14:1.

Daniel kalles Beltsasar i kapittel én og deretter i kapittel ti, og identifiserer seg således som et symbol på den første engels bevegelse og den tredje engels bevegelse; for kapittel én representerer den første engels budskap, slik det tidligere er påvist i detalj i tidligere artikler. Kapittel ti representerer derfor den tredje engels bevegelse og de siste dagers paktsfolk. Verset identifiserer deretter Beltsasar som et symbol på dem som forstår den kunnskapsøkning som ble avforseglet i reformbevegelsen som begynte i 1989. Dette fremstilles ved den vekt som legges på hva Daniel (Beltsasar) visste.

Daniel blir omtalt som en som kjente «ordet» som «ble åpenbart for Daniel», «og ordet var sant, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og hadde innsikt i synet.» Daniel forstod «ordet», og også «synet». Det hebraiske ordet «dabar» blir i verset oversatt med «ord», og det betyr «ord». Profetisk representerer «ordet» både synet om de «sju tider», men det representerer også Kristus, som er Ordet. Både de «sju tider» og Kristus er Steinen som bygningsmennene forkastet, og Daniel representerer et folk som forstår begge elementene i Ordets symbolikk.

I Daniel kapittel ni, vers tjuetre finner vi ett av de viktigste versene knyttet til tidsprofetiene om de to tusen tre hundre år og de to tusen fem hundre og tjue år, som er framstilt ved spørsmålet i Daniel kapittel åtte, vers tretten, og svaret i vers fjorten. Spørsmålet lyder: «Hvor lenge skal “chazon”-synet vare, det som angir nedtrampingen av helligdommen og hæren, noe som ble fullbyrdet av hedenskapet og deretter av pavedømmet?» Nedtrampingen varte i to tusen fem hundre og tjue år, til oppfyllelse av Tredje Moseboks tjuesjette kapittels «sju tider».

Svaret på spørsmålet i vers tretten var: inntil to tusen tre hundre år; da skal helligdommen, som er blitt nedtrådt, bli rensset, og «mareh»-synet om to tusen tre hundre år knytter de to tidsprofetiene sammen, og i vers tjuetre i Daniel ni leder Gabriel Daniel til å forstå forholdet mellom de to synene.

Ved begynnelsen av dine bønner gikk ordet ut, og jeg er kommet for å kunngjøre deg det; for du er høyt elsket. Forstå derfor ordet, og gi akt på synet. Daniel 9:23.

Ordet som i verset er oversatt både med «forstå» og «legg merke til», er det hebraiske ordet «biyn», og det betyr «å mentalt skille». Gabriel underretter Daniel om å foreta et mentalt skille mellom «saken» og «synet». «Synet» i verset er det hebraiske ordet «mareh», og det er synet om de to tusen tre hundre årene som ble avsluttet den 22. oktober 1844. Det hebraiske ordet som er oversatt med «sak», er det samme ordet som er oversatt med «ting» i vers én i kapittel ti. Det er det hebraiske ordet «dabar», og det representerer synet om de to tusen fem hundre og tjue årene som også ble avsluttet den 22. oktober 1844.

I vers én i kapittel ti er Guds paktsfolk i de siste dager framstilt ved Beltsasar, og de har forstått den økte kunnskap som kom ved endens tid i 1989, og som gjorde dem i stand til å forstå forbindelsen mellom de to synene, noe millerittene i den første engels bevegelse bare delvis forstod. I verset blir

synet, framstilt som «tingen», identifisert som det lengste av de to profetiene, fordi Daniel, mellom de to henvisningene i verset til «tingen», angir at den tid som var fastsatt for «tingen» (dabar), var «lang», i forhold til synet (mareh).

I det tredje året til Kyros, kongen av Persia, ble et ord åpenbart for Daniel, som ble kalt Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tiden var lang; og han forstod ordet og fikk innsikt i synet. Daniel 10:1.

Den subtile sannhet at «de sju tider» er den lengste tidsprofeti som millerittene forkynte, blir fornektet av laodikeisk adventisme, med grunnlag i et skriftsted som de vrenger til sin egen undergang. Ved å forkaste «de sju tider» i opprøret i 1863 ser de ikke forholdet mellom de to profetiene, og kan bare, eller vil bare, se det neste avsnittet som en identifikasjon av de to tusen tre hundre år.

«Erfaringen til disiplene som forkynte «rikets evangelium» ved Kristi første komme, hadde sitt motstykke i erfaringen til dem som forkynte budskapet om hans annet komme. Slik disiplene gikk ut og forkynte: «Tiden er fullendt, og Guds rike er kommet nær», slik forkynte Miller og hans medarbeidere at den lengste og siste profetiske tidsperioden som blir framstilt i Bibelen, var i ferd med å utløpe, at dommen var nær, og at det evige riket skulle innføres. Disiplenes forkynnelse med hensyn til tiden var basert på de sytti ukene i Daniel 9. Budskapet som ble gitt av Miller og hans medarbeidere, kunngjorde avslutningen av de 2300 dager i Daniel 8:14, som de sytti ukene utgjør en del av. Forkynnelsen hos hver av dem var basert på oppfyllelsen av en forskjellig del av den samme store profetiske tidsperioden.» The Great Controversy, 351.

Gå ikke glipp av den iboende logikken i dette siste avsnittet. Laodikeisk adventisme lærer ikke verden at millerittene mente at helligdommen som skulle renses, var den himmelske helligdom, for de, og enhver som vil se på den historiske beretning, vet at millerittene trodde at helligdommen som skulle renses, var jorden. Det avsnittet som laodikeisk adventisme vrenger til sin egen undergang, er: «så forkynte Miller og hans medarbeidere at den lengste og siste profetiske tidsperiode som føres frem for synet i Bibelen, var i ferd med å utløpe», hvilket de insisterer på er de to tusen og tre hundre år i Daniel kapittel åtte, vers fjorten.

Adventismens egne historiebøker fastslår at alle de tre hundre millerittiske predikantene brukte pionerkartet for 1843 i sine fremstillinger, og det fremgår krystallklart av kartet, så vel som av resten av det historiske vitnesbyrdet, at «de syv tider» (to tusen fem hundre og tjue år) var den profetien de identifiserte som «den lengste og siste profetiske periode», som «var i ferd med å utløpe». På grunn av sitt opprør i 1863, da de forkastet grunnsteinen «de syv tider», insisterer de nå i blindhet på at søster White omskriver etablert historie i avsnittet fra The Great Controversy.

I det første verset i Daniels bok kapittel ti representerer Beltsasar Guds folk i de siste dager, og de forstår både spørsmålet og svaret i Daniels bok kapittel åtte, vers tretten og fjorten, som søster White identifiserer som grunnvollen og den sentrale søyle i adventtroen. Den fremstillingen som Daniel representerer i verset, markerer et skille mellom Guds paktsfolk i de siste dager og laodikeisk adventisme, for de er dem som forstår kunnskapsøkningen i 1989.

I Kyros', Persias konges, tredje regjeringsår ble et ord åpenbart for Daniel, han som ble kalt Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og fikk innsikt i synet. Daniel 10:1.

Vers én er begynnelsen på synet som ble gitt ved elven Hiddekel og som ender i kapittel tolv. Det er der vi finner avforseglingen av Daniels bok ved endetiden, slik at fremstillingen av at Daniel forsto både «tingen» og «synet», er knyttet til dem som forstår, og som blir identifisert som de «vise», i motsetning til dem som ikke forstår og blir identifisert som «ugudelige». I vers ti i kapittel tolv blir forskjellen mellom de to klassene fremstilt.

Mange skal bli rensset og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:10.

De «vise» forstår, og de ugudelige forstår ikke, og ordet som er oversatt med «forstår», er det samme ordet vi identifiserte i vers tjuetre i kapittel ni. Det er det hebraiske ordet «biyn», som betyr å foreta et mentalt skille. De ugudelige forstår ikke kunnskapens økning, for de er uvillige til å foreta det mentale skillet mellom de to synene som er de sannheter Belsasar blir identifisert med som forstående i vers én, når han blir identifisert som Belsasar i stedet for Daniel. I vers én blir han identifisert som Guds paktsfolk i de siste dager, og han blir identifisert som dem som forstår de to synene, som Guds folk skal foreta et mentalt skille mellom. Jesus illustrerer slutten på en ting ved begynnelsen på en ting, og i kapittel tolv er de vise dem som forstår profetien om to tusen tre hundre år, og dens direkte forhold til den «lengste og siste» tidsprofetien, som er de to tusen fem hundre og tjue år.

Vi vil fortsette vår studie av Daniels siste syn i neste artikkel.

Mitt folk går til grunne av mangel på kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskapen, vil også jeg forkaste deg, så du ikke skal være prest for meg. Siden du har glemt din Guds lov, vil også jeg glemme dine barn. Hosea 4,6.

Også dere, som levende steiner, blir oppbygd til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er til behag for Gud ved Jesus Kristus. Derfor heter det også i Skriften: Se, jeg legger i Sion en hovedhjørnestein, utvalgt, dyrebar; og den som tror på ham, skal slett ikke bli til skamme. For dere som tror, er han derfor dyrebar; men for dem som er ulydige, er den stein som bygningsmennene forkastet, blitt hovedhjørnestein, og en snublestein og en anstøtsklippe for dem som snubler ved ordet, fordi de er ulydige; og til dette ble de også satt. Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere ut av mørket inn i sitt underfulle lys. Dere som før ikke var et folk, men nå er Guds folk; dere som ikke hadde fått miskunn, men nå har fått miskunn. 1 Peter 2:5–10.

Og akt vår Herres langmodighet for frelse; likesom også vår elskede bror Paulus etter den visdom som er gitt ham, har skrevet til dere; slik også i alle sine brev, når han taler i dem om disse ting; i dem er det noe som er vanskelig å forstå, og dette forvrenger de ulærde og ubefestede, slik de også gjør med de andre skrifter, til sin egen undergang. Dere derfor, elskede, siden dere vet dette på forhånd, så ta dere i vare, så ikke også dere, når dere blir revet

med av de ugudeliges villfarelse, faller bort fra deres egen fasthet. 2 Peter 3:15–17.

Minn dem om disse ting, og byd dem framfor Herren at de ikke skal strides om ord, til intet gagn, men til undergang for dem som hører på. Legg vinn på å framstille deg for Gud som prøvet, som en arbeider som ikke trenger å skamme seg, og som deler sannhetens ord rett. Men hold deg borte fra vanhellig og tom tale; for de vil føre videre til mer ugudelighet. 2 Timoteus 2:14–16.